

Марша се питаше по кое ли време се бе прибрала Хейли. Бяха отменили вечерния ѝ час, всъщност никога не ѝ го бяха налагали. Нямахте нужда, тъй като тя бе отговорна, беше най-голямото дете в семейството и никога не се възползваше от ситуацията. Предишната вечер Марша се бе уморила и си бе легнала в десет. Тед беше в обичайното си разгонено настроение и я бе последвал в леглото.

Марша искаше да остане насаме със себе си, да не обръща внимание на нищо друго, когато нещо, което и тя не можеше да определи какво точно, я накара да се заеме с купчината пране. Отпрати се към банята на Хейли. По-малките деца, Раян и Патриша, твърдо вярваха, че „кош за пране“ е евфемизъм за „под“ или „което и да е друго място, само не и коша за пране“, ала Хейли, каквато си беше послушна, добросъвестна и подредена, всяка вечер оставяше дрехите, които бе носила през деня, в коша за пране. И тъкмо тогава Марша усети камъка в гърдите си.

В коша нямаше дрехи.

Камъкът нарасна още повече, когато тя видя четката ѝ за зъби, надникна в мивката и в душ-кабината.

Бяха сухи.

Камъкът притисна гърдите ѝ, тя извика на Тед, като се стараяше да прикрие паниката в гласа си. Камъкът обаче нарасна още повече, когато се качиха в автомобила, отидоха на свободната тренировка и разбраха, че Хейли не се беше появила на игрището. Продължи да расте и когато Марша се обади на приятелките ѝ, а Тед им изпрати бързи имейли – никой не знаеше къде може да е Хейли. Нарасна още повече, когато се обадиха в местния полицейски участък, а там, въпреки възраженията на Марша и Тед, бяха убедени, че Хейли е избягала от дома си – взеха я за дете, което иска да изпусне малко пара. Нарасна още, когато четирийсет и осем часа по-късно пристигнаха служители на ФБР. Продължи да расте, когато седмица след това от Хейли все още нямаше и следа.

Сякаш бе потънала в земята.

Измина цял месец. Нищо. После втори. Никаква вест от нея. И най-после, когато течеше третият месец, новината дойде и огромният камък в гърдите ѝ, който не ѝ позволяваше да диша и я държеше будна по нощите, внезапно престана да расте.

ПЪРВА
ЧАСТ

ГЛАВА 1

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

– Заклевате ли се да говорите истината, само истината и нищо друго освен истината и Бог да ви е на помощ?

Уенди Тайнс се закле, зае свидетелското място и се огледа. Сякаш беше на сцената, което не бе нещо ново при нейната професия на телевизионен репортер, ала сега не знаеше къде да се дene от смущение. Огледа се и видя родителите на децата, пострадали от Дан Мърсър. Четири майки и четирима бащи. Всеки ден идваха в съдебната зала. В началото носеха снимки на децата си, на хубавите си невинни дечица, вдигаха ги високо над главите си, ала съдията ги накара да престанат. Сега седяха и мълчаливо наблюдаваха, което бе още по-страшно.

Столът беше неудобен. Уенди се намести по-добре, кръстоса крака, после веднага промени позата си и зачака.

Флеър Хикъри, именит адвокат, пледиращ за защитата, се изправи и Уенди за кой ли път се попита откъде Дан Мърсър е намерил пари, за да го наеме. Флеър бе облечен в обичайния си сив костюм на широки розови райета, с розова риза и розова вратовръзка. Прекоси залата по начин, меко казано, „театрален“, който всъщност с успех би могъл да се изиграе от Либъраци¹, ако Либъраци би имал смелостта да се появи пред публиката в такъв крещящ вид.

– Мис Тайнс – захвана той с дружелюбна усмивка. Това бе задължителна част от представлението на Флеър. Да, той беше гей, ала в съдебната зала играеше като същински

¹ Прочут американски шоумен и пианист. – Б. пр.

Харви Фиърстейн¹ с кожени каубойски панталони. – Казвам се Флеър Хикъри. Желая ви добро утро.

– Добро утро – отвърна тя.

– Вие правите сензационни предавания в жълта телевизионна програма, която се нарича „Заловени в действие“, така ли е?

Адвокатът на обвинението, мъж на име Лий Портной, се обади:

– Възразявам. Това е телевизионна програма. Няма данни, потвърждаващи твърдението, че програмата е сензационна или жълта.

Флеър се усмихна.

– Държите ли да ви представя такива данни, господин Портной?

– Няма да е необходимо – с отегчен глас възрази съдия Лори Хауърд и се обърна към Уенди:

– Моля, отговорете на въпроса.

– Вече не работя в това шоу – уточни Уенди.

Флеър се престори на изненадан:

– Така ли? Но сте работили?

– Да.

– И какво се случи?

– Шоуто беше свалено от ефир.

– Нисък рейтинг?

– Не.

– Така ли? Тогава защо?

Порной се намеси:

– Ваша чест, всички знаем причините.

Лори Хауърд кимна с глава:

– Продължете, господин Хикъри.

– Познавате ли клиента ми Дан Мърсър?

– Да.

– И сте влезли с взлом в дома му, нали?

Уенди се мъчеше да издържи на погледа му, да не се държи като виновна, каквото и да означаваше това.

– Не е точно така, не.

– Не е ли? Е, скъпа моя, бих искал да сме толкова точни, колкото позволява човешката ни същност, така че нека подкрепим казаното, нали така?

Той тръгна да прекосява съдебната зала с походка на манекен, вървящ по котешката пътека на модно ревю в Милано. Дори си позволи дързостта да хвърли усмивка към родителите на жертвите. Повечето от тях решиха да не гледат към Флеър, но един от бащите, Ед Грейсън, го погледна право в очите. Флеър изглеждаше невъзмутим.

– Как се запознахте с моя клиент?

– Появи се в един чат.

Флеър повдигна вежди.

– Нима? – изрече той, сякаш това бе най-вълнуващото нещо, което бе чувал някога. – И какъв беше този чат?

– Ами, чат в интернет пространството, който често се посещава от деца.

– И вие бяхте в същия този чат?

– Да.

– Но вие не сте дете, госпожице Тайнс. Искам да кажа, че може и да не сте по вкуса ми, но дори аз мога да забележа, че сте по-скоро апетитна млада жена.

– Възразявам!

Съдия Хауърд въздъхна.

– Господин Хикъри?

Флеър се усмихна и ѝ се извини с жест на ръката. Това бе нещо, с което само Флеър можеше да се справи.

– И така, госпожице Тайнс, когато сте присъствали в този чат, вие сте се престрували на малолетно момиче, прав ли съм?

– Да.

– Значи сте се ангажирали в разговори, чиято цел е била да съблазняват мъжете и да ги окуражават да правят секс с вас, прав ли съм?

– Не.

– Как така?

– Винаги оставям другия да направи първата крачка.

Флеър поклати глава и зацъка с език.

– Ако за всяко мое цъкване получавах по един долар...

През съдебната зала премина вълна от весел смях.

Съдията рече:

– Протоколите са у нас, господин Хикъри. Ще ги прочетем и ще решим.

¹ Харви Форбс Фиърстейн (р. 1952) американски актьор и драматург, един от първите, получили наградата „Томи“ едновременно за пиеса и за изпълнението на главната роля в нея. – Б. пр.